

Editör cinayetleri / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Romanlar, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Editör cinayetleri / dedektif hikaye BAŞKOMİSER GALİP MACERASI
| EDITÖR CİNAYETLERİ

1.
Hayatımda gördüğüm en korkunç manzaraya bakıyorduk, hepimizin midesi ağzına gelmişti. Zavallı adamın ölürken çektiği acıları düşündükçe, tüylerim diken diken oldu. Kandan bir şelale, yatak odasının her yerini kırmızıya boyamıştı. Manzarayı kısaca anlatmak isterim. El ve ayak bileklerinden iplerle yatağa sıkıca bağlanmış, ağzına pis bir bez tıkıştırılmış, üzerinde sadece boxer .. olan erkek kurbanın göğsünden, kollarından, kalçasından ve bacaklarından büyük bir kerpetenle et parçaları koparılmaya çalışılmıştı. Bu işin yarım yamalak

yapıldığı belli oluyordu; çünkü, bazı et parçaları koparılmış bazılarıysa deriden tam çıkarılamamış, sarkıyordu. Kanlı kerpeten; ucunda sıkışmış meme parçasıyla yatağın dibine atılmıştı. Katil kerpetenle işini bitiremeyince bıçaktan yardım almıştı. Kanlı bıçak da kurbanın lime lime edilmiş bacaklarının arasına bırakılmıştı. Özellikle, kalça ve bacadaki kaslar ile sinirler kesilmişti. Kesme işleminden sonra yaralara tuz basılmış, üzerlerine kızgın yağ dökülmüştü. Yağ ve tuz kapları başucu komodinin üzerindeydi. İşin en korkunç tarafıysa, bütün bu işkence sırasında kurbanın hayatta olduğunu; odanın her köşesinin, durmamak için savaş veren bir kalbin pompaladığı kanlarla yıkanmış oluşundan anlamıştık. Kurbanın boynundaki şok cihazının izi, katilin bu cihazı kullanarak adamı etkisiz hâle getirdiğini gösteriyordu. Bu odada tarifsiz bir acı ve eziyet yaşanmıştı. .. Zavallı adam böyle korkunç bir işkenceyi hak edecek ne yapmış olabilirdi?

Evi, parmak izi yakalamak için her noktaya toz serpen, gördükleri her şeyin fotoğrafını çeken beyaz tulumlu olay yeri inceleme ekibinin elemanları doldurmuştu.

Serdar allak bullak olmuş bir suratla elindeki nüfus cüzdanını okudu, “Özgür Doğa. Kırk yaşında. Bekâr. İstanbul doğumlu.”

Olay yeri inceleme amiri Necati, kanlı eldivenlerini çıkarıp iğrenmiş bir ifadeyle yanımıza geldi. “Cinayet bir iki saat önce işlenmiş” dedi. “Katilin hemen üzerine gelmişiz. Bunu gördün mü?” diyerek A4 büyüklüğünde, katlanmış, üzerine bulaşmış kandan yumuşamış kâğıdı uzattı.

Kâğıdı dikkatlice açarak bilgisayarla yazılmış bir paragrafa göz attım. Suçlu birine yapılan işkence ve infazı anlatan bir sahne yazılmıştı:

Suçlu, meydana getiriliyor, halkın karşısında idam sehpasına çıkarılıp yatırılıyor, kalın iplerle sıkıca bağlanıyordu. Cellat önce koca bir kerpetenle kurbanın vücudundan etleri tek tek çekiyor, sonra bıçakla dilim dilim kesiyordu. Bu işlemler

sırasında kurban muazzam acılar çekiyor, merhamet dileyerek, ölümün bir an önce gelmesi için yakarıyordu. Kesme ve doğramalar bitince cellat, yaralara tuz basıp kızgın yağ dökerek işkenceyi tamamlıyordu. Kurban ölene kadar korkunç acılar çekiyordu.

Katil de, bu yazılanları kurbanın üzerinde denemişti. Ya da, denediklerini yazmıştı. İkisi de sonucu değiştirmiyordu. Karşımızda bugüne kadar gördüğüm en sadist .. katil vardı!

Mektubu parmak izi testi için delil torbasına koyarak olay yeri incelemeye teslim ettim. Evde hırsızlık olmamıştı. Cüzdan ve telefon duruyordu. Etraf karıştırılmamış, çekmeceler açılmamıştı. Kapıda zorlanma yoktu. Daire beşinci katta olduğu için pencereden girmek de mümkün değildi. Bu sadist katili içeriye Özgür almışa benziyordu.

Evin içi derli topluydu. Salonda içi tıka basa kitap dolu ve tavana kadar uzanan büyük bir kütüphane vardı. Masanın üzerinde içi kitap dolu Kedicik adlı bir kitapevi torbası duruyordu. Kitapları masaya döktüğümde torbanın içinden .. kasa fişi çıktı. Kitaplara yüz vermeden fişin tarihini okudum. Bugünün tarihi ve saat 17.00 yazıyordu. Saat şu anda 20.00 olduğuna göre ve Necati'nin tespitiye göre de; cinayet iki saat önce işlenmişse, Özgür öldürülmeden hemen önce son uğradığı yer bu kitapçı olabilirdi. Kitapçada bir ipucu yakalayabilirdik.

Özgür'ün karşı komşusunun kapısını çaldık. Kızcağız dehşet dolu yüz ifadesiyle karşıladı bizi. Polisi o çağırmış. Saat 17.30 gibi pencereden Özgür'ün eve geldiğini görmüş. Akşam kapısını çalmış, açılmayınca telaşlanmış, polisi aramış. Adı Seda. İnce, uzun boylu, güzel bir kız. Siyah saçlı. Ela gözleri var. Yirmi beşlerinde. Tir tir titriyor ve ağlıyordu. Kötü olayların üst üste geldiğini söyledi. Geçen akşam, işten eve gelirken bir sapığın kendisini takip edip arkasından apartmana girdiğini, evinin kapısına kadar çıktığını ve üzerine atladığını korkuyla anlattı. O sırada Özgür evdeymiş.

Bağırış çağırışlara elinde bıçakla çıkıp sapığa saldırmış, adamı kolundan yaralamış. Sapık, 'Bunun hesabını sana soracağım' diyerek tüymüş. Polis molis, tarif, robot resim filan, bir ses çıkmamış. Kıza göre, Özgür'ü bu sapık öldürmüştü.

Apartmanın kentsel dönüşümden dolayı yıkılacağını, bu yüzden bütün komşuların taşındığını, apartmanda Özgür ve kendisinden başka kimsenin kalmadığını söyledi. Bu yüzden her türlü tehlikeye karşı savunmasızmışlar. O da haftaya taşınacakmış. Toparlanıyormuş. Bu kentsel dönüşüm furyasında kiralık daire bulmak çok zormuş, olanlarda ateş pahasıymış.

Özgür'ün dairesinde hiçbir taşınma belirtisi görmediğimizi söyledim. Bırakın taşınmayı, etrafta bir tane koliye bile rastlamamıştık. Bu kadar çok kitabı olan birinin taşınma telaşına haftalar önce başlaması gerekirdi. Meğerse, Özgür apartmandan çıkmamak için direniyormuş. Dairesini çok severmiş. Burada anıları varmış. Ayrıca, binlerce kitabını taşımak ciddi külfetmiş. Özgür dairesini boşaltmayınca, inşaat firmasıyla mahkemelik olmuşlar. İnşaat firması mahkeme süreci devam ettiği için binayı yıkamıyormuş, ama her ay apartman sakinlerine fazladan kira ödemeye devam etmek zorunda kalıyormuş. Firmanın adamları birkaç kez gelip Özgür'ü daireyi boşaltması için tehdit etmişler. Bu firmanın adı Uzmanlar Yapıymış. Firmanın telefonunu ve yetkili kişinin adını aldıktan sonra olay mahallinden ayrıldık.

* * *

Ertesi sabah ilk işimiz Caddebostan'daki Kedicik Kitapevi'ne gitmek oldu. Kedi ve kitap! Birbirine çok yakışan ikili! Ama ben ikisini de pek sevmiyordum.

Bağdat Caddesi üzerinde eski bir apartmanın giriş katı kitapçı dükkânına çevrilmişti. Tezgâhtaki esmer, kıvrırcık saçlı saçlı, güzel kız dükkâna girmemize rağmen hiç oralı olmadı. İçerisi sıcaktı ve kitap kokuyordu. Ortada duran iki yuvarlak masanın

üzerine bir sürü kitap serilmişti. Pencerenin kenarına müşterilerin kitapları incelemesi için rahat görünürlü iki sandalye, aralarına da ufak bir masa yerleştirilmişti. Masanın üzerinde yeşil camlı bir okuma lambası konmuştu. Dükkânın diğer köşesinde arka odalara giden koridor bulunmaktaydı. Koridorun da kitaplarla dolu olduğunu fark ettim. Tezgâh dediğim masa ise, hemen koridorun başına yerleştirilmişti. Üzerine bilgisayar, pos makineleri, dergiler, kitaplar, kâğıtlar yayılmıştı.

Dükkânda bizden başka müşteri yoktu. Görünürde kedi de yoktu. Aslında, biz de müşteri sayılmazdık ya. Sonunda kız, varlığımızı fark edip başını bilgisayardan kaldırdı ve zoraki, “Hoş geldiniz” diyebildi. Kıvrırcık siyah saçlarının altında geniş bir alın, kocaman ve parlak siyah gözler, geniş omuzlar, büyük eller... Garip bir çekiciliği vardı.

“Buranın sahibiyile görüşmek istiyoruz?” diyerek Serdar’la masanın önündeki karşılıklı iki sandalyeye oturduk.

Biraz tereddüt ederek, “Benim” dedi. O zoraki gülümseme gölgelere karışarak kayboldu.

“Adınız nedir?”

Yine bir anlık tereddütten sonra, “Berna” dedi. “Niye soruyorsunuz?”

Müşteri olmadığımızı anlayanın, belki de, maliyeci olduğumuzu ve başına bir sürü dert açacağımızı tahmin etmenin sıkıntısını yaşıyordu.

Onu bu sıkıntıdan kurtarmak için kimliğimi çıkarıp gösterdim. Maliyeci olamamamızın verdiği rahatlık, yerini polis olmamızın verdiği başka türlü bir huzursuzluğa bıraktı. Gözlerine tuhaf bir donukluk yerleşti. Bir cinayet büro polisinin sıradan bir kitapçıyı ziyaret etmesi ancak Lawrence Block’un, Bernie Rhodenbarr polisiyelerinde ya da Esmahan Aykol’un Galata’da sadece polisiye romanlar satan kitapçısında sıkça rastlanırdı.

Gerçek hayatta bu tip şeylerle pek karşılaşılmazdı.

Serdar büyülenmiş gibi gözlerini kitaplardan alamıyordu. Hayatında en fazla birkaç kez kitapçıya girdiğine emindim. Bu işi daha sık yapmaya karar vermiş bir hali vardı.

“Özgür Doğa sizin müşteriniz mi?” diye sordum.

Hiç düşünmeden, “Evet, Özgür bey bizim iyi müşterimizdir. Bir şey mi oldu?” diye cevapladı.

Doğrusu, kızın hafızasına hayran olmamak elde değildi.

Serdar ilgisini kitaplardan kıza çevirdi. “Evet, bir şey oldu. Öldü!” dedi pat diye.

“Ne! öldü mü?” dedi gözleri büyüyerek. Şimdi, o gözler daha da güzel görünüyordu. Bu kızda onu hem çekici kılan hem de beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

“Daha dün akşam üstü buradaydı!” dedi bağırarak.

“Maalesef” dedim. “Dün sizden çıktıktan hemen sonra evinde öldürüldü!”

Dudaklarının kalın kıvrımlarının da fazlasıyla tahrik edici olduğunu fark ettim.

“Amam Allahım!” dedi kaygı dolu gözlerle bize bakarak. Ayağa kalktı, koridorun başına geçip “Arınç biraz gelir misin buraya!” diye içeriye seslendi otoriter bir sesle. Otururken tam anlayamamıştım ama ayağa kalkınca epeyce uzundu. Kot pantolondan kalçalarının yuvarlaklığı belli oluyordu. Bacakları sütun gibiydi. İri ve güçlü fiziği heyecan vericiydi. Tekrar sandalyesine oturduğunda gözleri çoktan yaşarmaya başlamıştı ve birkaç damla göz yaşı yanaklarına süzüldü. Kadınlar! İri de olsalar narin de olsalar hepsi pek duygusal oluyordu!

“Üzülmeyin” dedim. “Olan oldu. Bize vereceğiniz her bilgi

katile ulaşmamızda çok önemli!”

Koridorda bonus kafa, yirmilerinde, yakışıklı bir delikanlı göründü. Sağ kulağındaki küpe ve kirli sakalıyla entel dantel bir tip olduğunu belli ediyordu. Bize bakmadan Berna’ya bıkkın bir sesle, “Ne oldu, içerde çok işim var?” diye çıkıştı.

Berna bu tepkiye hiç aldırış etmeden çocuğu bizimle tanıştırdı. “Kardeşim Arınç.” Kardeşine de, “Beyler polis” dedi.

Arınç’ın maço tavrı polis olduğumuzu öğrenince pamuk gibi yumuşayıverdi.

Berna bir sırrı paylaşır gibi sesini alçaltıp hüzünlü bir sesle, “Özgür Bey dün gece evinde öldürülmüş” dedi.

“Öldürülmüş mü!”

Çocuk korku dolu bir ifadeyle kitap raflarına yaslandı. Tedirgin bir biçimde elini çenesine götürdü, çenesindeki kirli sakalı düşünceli düşünceli sıvazladı.

“Bak görüyor musun, iyi ki senin dosyayı okumuş!” dedi Berna kardeşine.

Birden Arınç’ın yüzü kızardı, ellerini sokacak yer aradı. Ablasına saldırgan ve kızgın bir bakış fırlattı.

“Ne dosyası bu?” dedim önce kıza sonra Arınç’a bakarak.

Berna anlatmayı sürdürdü. “Bu konuda bizim Arınç biraz utangaçtır. Kendine yazar denmesine bir türlü alışamadı.”

“Daha kitabım çıkmadı abla. Ne yazarı ya!”

“Çıkacak ama. Ben eminim. Bir editör mutlaka yazdıklarının değerini anlayacak!”

“Hiçbir şey anlamadım. Ne kitabı, ne yazarı?” dedim.

“Arınç bir polisiye roman yazdı. Okuması için Özgür Bey’e vermişti.”

“Abla ne gerek var bunları şimdi anlatmana! Adam öldürölmüş, senin söylediğın şeylere bak!”

“Bir gün ünlü bir yazar olacaksın. Şimdiden tanınmaya başlamana yardımcı oluyorum, salak!”

Bu salak kelimesi Berna’nın ağzından nefretle çıkmıştı. Bir an, o güzel siyah gözlerinde korkunç bir öfke belirdi. Arınç itirazlarını kesiverdi.

“Beğendi mi bari yazdıklarını?” dedim Arınç’a.

“Biraz daha çalışmam gerekiyormuş” dedi utanarak ve gözlerini benden kaçırarak.

“İnşallah bir gün kitabın basılır” diyerek Serdar kendi çapında temennilerini gönderdi. Benimse hiç umurumda değildi.

Serdar gerçek konumuza dönerek, “Dün akşam Özgür Bey’de dikkatinizi çeken bir şey oldu mu? Hali tavrı nasıldı? Her zamankinden farklı bir şey var mıydı? Bir şeyden korkmuş muydu mesela? Tedirgin miydi?” dedi.

Berna bilgisayarın klavyesinde bir iki tuşa dokunarak gözlerini ekrana dikti. “Dün satın aldığı kitaplar işte burada. Bir makale yazıyordu.”

Serdar canı sıkılarak, “Ben onu sormadım?” dedi üstüne basa basa.

“Sabrederseniz söyleyeceğim” dedi kızgın bir ses tonuyla.

Serdar’a sakın olmasını söyledim bakışlarımla.

“Tavırlarında bir gariplik fark etmedim. Her zamanki gibiydi; neşeli, hoş sohbet. İşlerin yoğunluğundan ve üzerinde çalıştığı makaleden bahsetti. Sonra da kitapları alıp gitti.”

“Onu takip eden biri filan var mıydı?” dedim.

“Kimseyi görmedik” dedi Berna kafasını olumsuzca sallayarak. “Sen de buradaydın. Bir şey gördün mü?” diye sordu kardeşine. Arınç dalıp gittiği yerlerden ablasının sesiyle geri döndü.

Kollarını kavuşturarak başını iki yana salladı. “Benimle işiniz bittiyse içeri dönebilir miyim?” diye sordu bize.

Bu oğlanda bir şeyler vardı. Ablasından tırstığı çok belliydi.

“Gidebilirsin” dedim.

Kapının üzerindeki çan öttü, yaşlıca toplu bir kadın dükkâna girdi. Üzgün bir ifadeyle yaklaştı. “Başınız sağ olsun Berna. Daha yeni duydum. Çok üzüldüm kızım” dedi.

“Dostlar sağ olsun Ayla Hanım.”

“Ne oldu?” dedim Berna’ya.

“Bir ay önce babamızı kaybettik.”

“Başınız sağ olsun.”

Yaşlı kadın gittikten sonra minyon, şişman orta yaşlarda bir başka kadın girdi içeriye. Kitaplarla hiç ilgilenmeden masaya yaklaşıp Pazar günü gazetede röportajı yayınlanan yazarın Sağlıklı Yaşamın ve Zayıflamanın Kısa Yolları kitabını istedi.

“Yazarının adı nedir?” diye sordu Berna.

“Yazarını tanımıyorum, Pazar günü gazetede yayımlandı ya, o yazar.”

Berna’nın gözlerine derin bir öfke bulutu yerleşti.

“Hanımefendi yazarın adını söylemezseniz nasıl bulacağım kitabı?”

“Ayol okumadın mı o röportajı?”

“Siz yazarın adını merak edip okumuyorsunuz, ben röportajı mı okuyacağım!”

“Sen müşteriyle nasıl konuşuyorsun.”

“Hanımefendi, yazarın adını söylemezseniz size yardımcı olamam. Ayrıca, ben senin gibi boğazını tutamayan obez değilim ki, zayıflamayla ilgili röportajlar okuyayım!”

Bu biraz ağır olmuştu.

Şişman kadının yüzü kıpkırmızı oldu. “Seni şikâyet edeceğim. Kim buranın sahibi. Çağır onu bana!”

Berna gülerek kollarını kavuşturdu. “Buranın sahibi benim. Şikâyet edebilirsin beni bana!”

Kadın bağırarak kapıya yönelirken, “Bak seni nerelere şikâyet edeceğim. Terbiyesiz! Herkesi tembihleyeceğim buradan alışveriş yapmamaları için.”

“Senin arkadaşların da senin gibiyse, aman eksik olsunlar, sakın kapının önünden bile geçmesinler!” diye kadının arkasından bağırdı. “Sen kitapçıya değil pizzacıya yakışırsın, şişko!”

Kadın kapıyı çarptı.

“Biraz sert davrandınız” dedim. “Hak etti ama yine de, biraz sert oldu.”

“Az bile yaptım” dedi. “Nefret ediyorum bu tür müşterilerden. Hayatlarında kitapçılara sadece gazetelerdeki o boktan röportajlar sayesinde girerler, sonra da bilmiş kesilirler.”

“Kitapçıya giriyor ya, ben onu da yapmıyorum.”

“Girmesinler, istemiyorum!”

“Şikâyet edecek sizi.”

“Ederse etsin.”

“Yine de biraz set oldu.”

Kitapçada işimiz bitmişti. Kartımı bırakarak akıllarına bir şey gelirse her zaman arayabileceğini söyledikten sonra tokalaştık. Berna’nın elimi güçlü bir biçimde sıkması garip bir heyecan dalgasına kapılmama neden oldu.

*

İkinci adresimiz merkezi Kartal’da bulunan Uzmanlar Yapı İnşaat firmasıydı. Firmada konut işlerinden sorumlu Engin adlı, iri yarı ama sevimli bir tip karşıladı bizi. Bürosuna geçtik. Büyük bir masanın üzerinde projeler, dosyalar, bina resimleri yayılmıştı.

“Bir şey içer misiniz?”

İstemedik.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bu sizin yıkacağınız Kadıköy’deki Mine Apartmanı’nda oturan Özgür Doğa dün gece öldürüldü?” dedim.

“Öldürüldü mü!”

“Evet, öldürüldü” dedi Serdar. “Hem de ne öldürülme!”

Kuşku dolu bakışlarını Engin’e dikti. Engin’se, hiçbir şey anlamadığını ifade eden bakışlarını üzerimizde gezdirdi.

Serdar, “Firmanız Özgür’ü tehdit ediyormuş?” dedi sert bir tavırla.

Engin’in bakışları şaşkınlığa dönüştü.

“Bir dakika bir dakika, onu bizim öldürdüğümüzü mü ima ediyorsunuz?”

“Şu anda hiçbir şey ima etmiyoruz. Seni dinledikten sonra

karar vereceğiz” dedim.

“Firmamızı bu tip pis işlere bulaştırmayın lütfen! Piyasada adımız çıkarsa bir daha iş alamayız, daire de satamayız!”

Serdar hiddetle atıldı. “Bak kardeşim, senin firmanın iş alıp alamaması, daire satıp satamaması, benim hiç ama hiç umurumda değil. Ben katilin peşindeyim. Bu meseleyle ilginiz yoksa kimse duymaz. O yüzden, konuşmaya başlasan iyi olur. Neden tehdit ettiniz Özgür’ü?”

Engin az önce söylediği sözlere pişman olmuş gibi baktı bize.

“Size kısaca olanları anlatayım. Bu kentsel dönüşüm kapsamında Mine Apartmanı sakinleriyle anlaşmıştık. Orada toplam on iki daire var. Yeni yapacağımız apartmanda, kendimize altı daire almak üzerine mutabakata vardık. Apartman sakinlerinin hepsi sözleşmeye imza atmalarına rağmen bu Özgür Bey imza atmamakta direndi. Apartmanın yıkılmasını istemiyordu. Ona yeni ve modern bir daire vereceğimize rağmen kendisini bir türlü ikna edemedik. Neymiş efendim, evde hatıralarını varmış, kitapları taşımak zormuş, filan!” Güldü.

“Bu tehdit olayı nedir peki?” dedi Serdar.

“Biz kimseyi tehdit etmedik. Efendice dairesinden taşınmasını istedik. Eğer mahkemelik olursak, davanın aleyhine sonuçlanacağını hatırlattık. Hepsi bu.”

Serdar alaycı bir biçimde gülümsedi. Engin bu gülümsemeyi görmemezlikten gelerek konuşmasını sürdürdü.

“Sonunda, mahkemelik olduk. Şu anda yargı süreci devam ediyor. Birkaç ay sonra dava lehimize sonuçlanacak.”

Serdar alaycı ifadesini sürdürerek, “Kazanacağınızdan nasıl bu kadar eminsiniz?” dedi.

Engin güldü, sırtını koltuğuna yaslayarak, güçlü ve kendine güvenen bir sesle, “Bu durumlarla ilk defa karşılaşmıyoruz.

Önceki inşaatlarımızda da buna benzer sorunlar yaşadık. Avukatlarımız çok iyidir. Ayrıca, kanunlar belli. Apartman sakinlerinin üçte ikisi yıkıma karar verip sözleşmeye imza attığı takdirde, imza atmayanlar mahkemeye giderek, sadece yıkım sürecini uzatabilirler. Sonuçta o bina öyle ya da böyle, paşa paşa yıkılır. Mahkeme kararına rağmen, hâlâ dairesini boşaltmakta direnen olursa, yine mahkeme kararıyla o daire açık arttırmaya çıkarılır ve satılır. Allah rahmet eylesin ama bizim Özgür Bey'i öldürmemiz için bir neden yoktu. Zaten, davayı kazanacaktık. Kaldı ki, davayı kazanamasak bile, bunun için cinayet mi işlenir! Biz öyle piyasadaki sonradan bitme mafyavari .. firmalardan değiliz."

"Fazladan kira ödüyormuşsunuz dairelere?"

"O konuda sıkıntı yok. Sözleşmede taahhüt ettiğimiz süre dahilinde kiralarını ödeyeceğiz."

Masasındaki projelerden birkaçını gururla gösterdi. Hepsi rezidans projeleriymiş. Bu projelerin yanında Mine Apartmanı'nın çok küçük bir proje olduğunu, bu işe bir tanıdıklarının ricası üzerine girdiklerini söyledi. Bu proje onlar için devede kulakmış.

"Neyse" dedim kalkarken. "Araştırmaya devam edeceğiz."

Elimizi sıkarken firmalarının adını bu işe karıştırmamamızı bir kez daha tembihledi. Bir daha aynı şeyi söylerse, gazetelerde firmasının adının çarşaf çarşaf çıkacağı uyarısında bulundum.

*

Uzmanlar Yapı'dan sonra soluğu rıhtımdaki Kadıköy İlçe Emniyeti'nin amiri Cengiz'in yanında aldık. Çaylar, kahveler söylendi. Sigaralar tütürüldü.

Olan biteni Cengiz'e anlattıktan sonra Seda'ya yapılan saldırının detaylarını, zanlıyı ne zaman yakalayacaklarını

sorduk.

Cengiz sigarasını t  t  rerek koltuğuna yaslandı. “Herifi yakalayacağız Galip” dedi kendinden emin bir tavırla.

“Yakala  yleyse.”

“Bana bak Galip. Haftalardır ne yaptığımızı zannediyorsun. Burada oturup iskambil mi oynuyoruz, ha?” dedi yarı ciddi yarı şaka.

“İnşallah oynamıyorsunuzdur” dedim g  lerek.

“Kolaysa sen gel, yakala .. ibneyi. .. Kadıköy’deki diğer üç vakanın da zanlısının bu herif olduğunu zannediyoruz. Eşkalini belirledik, belirli noktalara adam diktik. Merkezden yardım istedik ama kimse oralı olmuyor. Benim elimdeki adamlarla bu iş bir yere kadar Galip. Senin elemanlardan birkaçını bu iş için bana g ndersene?”

“Valla Cengiz, benim de başımda aynı dert var. Koskoca İstanbul’a dört kelle bakıyoruz. Bu manyak milletin her gün cinayet işlediğini düşünürsen, bizim durumumuz seninkinden daha vahim! Bu yüzden dostum, eleman işini unut! Ne yap ne et bu herifi yakala. Herif Kadıköy’de. Kadıköy de senin avucunun içinde. İstersen beş yüz saat  alış, istersen eve hiç gitme, istersen karını boşa, istersen taşeron tut ama .. herifi yakala!”

Tam kalkarken karakolda bir patırtı işittik, kapıda bir gürültü koptu. Bir kadın ciyak ciyak bağırıyordu. Cengiz olaya müdahale etmek için odadan  ıktı. Birkaç dakika sonra kadınla birlikte odaya döndüler. Yüzünde g ller açıyordu.

Sırıtarak, “Hanımefendiyi takdim edeyim” dedi. “Ceren Hanım. Aradığımız sapığın kız arkadaşı!”

Kız masanın karşısına oturdu. Yirmi beşlerinde filandı. Kısa boylu, balık etliliği çoktan geride bırakmış bir tombulluğu vardı. Suratı yarım ay kadar geniştii ve büyük annemi

andırıyordu. Kalın boynundaki morluklar hemen göze çarpıyordu. Favorilerinin altındaki ufak ufak kılları fark etmek için büyütece ihtiyaç yoktu. El tırnaklarının kırmızı ojeleri parlak ve son derece iğrençti. Koca ağzındaki sakız bir yanaktan diğer yanağı dönüp duruyordu. Kabanın altına kot pantolon giymişti. Baldırları meşe ağacının gövdesi kadar kalındı. Kotun altında çirkin ve boyasız, yüksek topuklu botlar vardı.

Cengiz hemen heyecanla konuya girdi.

“Anlat kızım, seni dinliyoruz.”

“Kapıdaki polislere bir şey deyin ayol. Ne kadar kaba davranıyorlar vatandaşa! İnsanların polisleri sevmemesine şaşmamak lazım!”

Hepimiz bu basit, kenar mahalle dilberinin ağzından çıkacakları merakla bekliyorduk. Serdar atıldı, “Sizi dinliyoruz hanımefendi?”

“Ayol sen ne kadar kibar polissin öyle, hanımefendi yesin seni.”

“Anlat kızım?” dedi Cengiz babacan bir tavırla. Az önceki o sevinçli hâlden eser kalmamıştı. “Tatlım ne diyeceksen çabuk söyle, yoksa polisi görevinin başında alıkoymaktan seni nezarete tıkacağım!” dedi.

Kız vız gelir tırıs gider hâllerinden vazgeçmedi.

“Size çok değerli bilgiler verebilirim, karşılığında ne vereceksiniz?” demez mi!

“Ödül mü istiyorsun?” dedim.

“Hiç fena olmaz. Bu anlattıklarımın sonra hayatım tehlikeye girebilir.”

“Anlatacaklarınız işimize yarayacak şeylerse, bir şeyler

düşünürüz.”

Ceren birden hiddetlendi. “Siz beni aptal mı zannediyorsunuz. Bilgiyi alır almaz beni sepetlemeyeceğinizi nereden bileyim? Yemezler!”

Serdar patladı. “Sen ne biçim konuşuyorsun devletin memuruyla!”

Yardımcımın ilk defa bu kadar hiddetlendiğini görüyordum.

Ceren bu laflardan hiç etkilenmedi. “Hiç de kibar mibar .. değilmişsin ayol!” dedi.

Tombul baş parmağıyla işaret parmağını ağzına sokup koca sakızı çıkarıp Cengiz’in masasının üzerine yapıştırdı. Üçümüz de birbirimize bakarak karşımızdakinin sıfır derece manyak olduğuna karar verdik.

“Ne vereceğinizi öğrenmeden tek kelime etmem! İşkence yapsanız bile konuşmam!”

“İşkence yaptığınızı kim söyledi? Sözlerine dikkat et kızım!” dedi Cengiz.

“Hay! Güleyim doğrusu! Dünya alem biliyor aynasızların işkencelerini. Yeme beni müdür!”

Serdar yine patladı. “Ulan, şimdi yiyeceğim seni ama ağzımın tadı bozulacak diye korkuyorum.”

“Ben sana kendimi yedirir miyim çam yarması! Siz ancak yol kenarındaki transları yersiniz!”

Cengiz hâlâ sabırlı bir sesle, “Kızım sen buraya bizimle taşak geçmek için mi geldin?” dedi.

“Vereceğim bilgiler için çıkarın bakalım yüzlükleri. Hep siz mi çorba parası toplayacaksınız milletten. Biraz da biz toplayalım.”

“Sen bize bildiklerinin bir kısmını söyle, eğer işimize yararlarsa paranı veririm” dedim anlamaya yanaşır bir ifadeyle.

Serdar, “Abi ben dayanamıyorum,” diyerek kapıyı çarpıp dışarı çıktı. Ceren, “Bir çay söyleyiver be” diye bağırdı arkasından. Ardından ciddileşerek, “Neyse, konumuza dönelim. Bu sizin aradığınız, hani şu gazetelerin yazdığı sapık var ya, işte o benim erkek arkadaşım olabilir” dedi.

“Bunu kapıda söylemiştin” dedi Cengiz.

“Söylediğimi biliyorum, aptal değilim” dedi ters ters.

“Ondan hiç kuşku yok.”

Cengiz gayet mülayim bir ses tonuyla ve çok sakin görünerek, “Sen devam et kızım” dedi.

Bir memur çağırarak üçümüze kahve söyledi.

“Benimkinin adı İsmail. Çok tehlikelidir, sonra söylemedi demeyin ha!”

“O kadarını tahmin ediyoruz” dedi Cengiz bir psikolog edasıyla.

“Niye arkadaşını gammazlıyorsun sen? Boynundaki morluklar onun eseri mi?”

“Sevişirken yaptı bunları,” dedi morlukları göstererek. “Az kalsın öldürüyordu beni. Bu şekilde beni boğarken daha iyi orgazm oluyormuş! Beni öldürmeden yakalanmasını istiyorum.”

Kapı tıkladı, kahveler birer bardak suyla geldi.

“Hele şükür be! Kahveler bu kadar törenle geliyorsa para nasıl gelecek bakalım?”

“Gelir kızım gelir, sen anlatırsan gelir” dedi Cengiz yine uzman bir psikolog edasıyla. Acaba Cengiz üniversitede

psikoloji mi okumuştı?

Ceren kahvesinden koca bir yudum aldı. “Bu İsmail geçen gece, sabaha karşı yataktan kalkıp telefonu alıp tuvalete gitti. Zaten, telefonunu elinden hiç düşürmez. Orada biriyle fısır fısır konuşuyordu. Benim uyuduğumu zannediyordu salak! Sessizce kalkıp kulağımı kapıya dayadım. Kızın birini oturduğu apartmana kadar takip edip peşinden apartmana girdiğini ve kıza saldırdığını ballandıra ballandıra anlatıyordu. Sonra, karşı dairedeki lavuk çıkıp bunu kolundan bıçaklamış. İntikam alacağını söyledi.”

“Bunların hepsini duyduğuna eminsin, değil mi?” dedim.

“Şeyimden uydurmuyorum herhalde!” dedi. “Pirelendim, hemen gidip ceketinin ceplerini karıştırdım. Cepten dantelli siyah bir kadın külot çıkmasın mı!”

“Belki senindir o külot?”

“Ben külodumu tanımaz mıyım ayol!”

Ayağa kalkıp pantolonunun düğmelerini çözmeye kalktı. “Ben bu tarz külot giyiyorum” diyerek pantolonunu aşağıya indirdi.

“Giy pantolonunu kızım, inandık, külot senin değil!” dedi Cengiz.

“Gördünüz, ben beyaz giyerim.”

“Gayet iyi gördük.”

Pantolonunu tekrar yukarı çekti.

“Banyodan çıkınca külodun kimin olduğunu sordum, ondan habersiz ceplerini karıştırdığım için beni bu hâle getirdi” diyerek boynundaki morlukları gösterdi.

Bir an acıdım kıza.

“Bu İsmail’in evi nerede, hemen gidip alalım!” dedim.

“Şimdilik bilgiler bu kadar beyler. Devamı için paraları görelim!”

Kıza az önceki acımam bitti.

“Devletten bilgi saklamak suçtur!” dedim.

“Bende bilgi falan yok. Hiçbir şey saklamıyorum. Hadi bana eyvallah!” diyerek ayaklandı.

“Tamam kız otur” dedi Cengiz. Cebinden bir yüzlük çıkardı. “Al bakalım.”

“Bu ne be! Sen onu dilenciye ver sadaka diye.”

Bana dönerek, “Senden de bir yüzlük alalım aynasız!” dedi, elini uzatarak.

Cengiz, “Kızım biz devletin polisiyiz. Ne gezer bizde para!” dedi.

“Gezer hem de bal gibi gezer. Kestiğiniz cezalardan tırtıkladıklarınız yeter.”

Sonunda, Cengiz çıldırdı. Koltuğundan kalkarak, “Yetti ulan artık” diye kükredi. “Osman” diye bağırdı. Genç bir polis kapıda belirdi. “Alın bunu, tığın içeri. Aradığımız sapık katilin suç ortağı! Derhal işlemlerini yapın, savcılığa postalayın!”

Kıza döndü. “Belki bilmiyorsundur güzelim, bu senin İsmail birini öldürdü. Yani anlayacağın; sen bir tecavüzcüyü ve bir katili koruyorsun.” Bana dönerek, “Ne diyorsun Galip Amirim, sence kaç yıldan başlar?”

Sigaramı çıkarıp yaktım. “Tecavüz ve cinayete ortaklık ve yataklık. En az yirmi yılı var. Belki, şartlı tahliye hakkı verebilirler.”

Ceren olanca içtenliğiyle, “Tamam be, şaka yaptık. Para mara istemiyorum” dedi.

Cengiz yerine oturup gözlerini Ceren'e dikti. Ben sigaramı tütürmeye devam ettim.

"Bir tane de bana versene aynasız" dedi gayet pişkin.

İsmail'in evi Fikirtepe mahallesindeymiş. Sabit pazarın arkasındaki üç katlı binanın giriş katında oturuyormuş. Malum adresteki evi kuşatıp baskın yaptık. Kapıyı kırıp içeri girdik. Sapığı, yatağa bağlanmış bir kadının ırzına geçmek üzereyken yakaladık. Nedense bu manzaraya şaşırmadık. İsmail, el çabukluğuyla yatağın altından tabancayı çıkardı. Buna da şaşırmadık. Her türlü direnişe hazırlıklıydık. Tabancanın namlusu bize doğrultmadan benim tabancamdan çıkan kurşun İsmail'in koluna isabet etti. Acıyla bağırarak tabancayı elinden düşürdü. İsmail'in üzerine yürüyüp sıkı bir tokat çaktım. Yatakta bağlı olan kız çırpınıyordu. Kızın iplerini çözdük. Kız yataktan fırlayıp yerdeki İsmail'in yanına çöktü.

"Manyak mısınız siz!" diye bağırdı bize!

Ben Serdar'a, Serdar bana baktı.

"Canın yanıyor mu sevgilim, hemen ambulans çağıracağım."

Kilolu, memeleri ve kalçaları kocaman bir hatundu. Yağlı göbek deliğine küpe takmıştı.

Serdar hayretle, "Kızım bu adam az önce seni yatağa bağlamış, tecavüz edecekti, onu niye koruyorsun?"

"Ne tecavüzü be! Biz fantezi yapıyorduk."

İsmail yerde kolunu tutarak inliyor, bizden şikâyetçi olacağını söyleyip duruyordu. Serdar ambulans çağırdı.

"Siz kimsiniz?" dedi kız.

"Seni ölümden kurtaran polisler" dedi Serdar.

"Bu herif dün bir adamı dilim dilim doğradı, belki de aynısını sana yapacaktı?"

“Benim İsmail'im öyle şeyler yapmaz! Biraz daha dayan canım?” dedi İsmail'e.

İsmail sinirle, “Dayan diyeceğine kolumu saracak bir şey bul salak karı! Kan kaybından gideceğim!” diye bağırdı.

Kız yerdeki siyah sütyenini İsmail'in koluna sarıp sıktı.

Ortalarda çırılçıplak dolaşmasına rağmen utanma adına hiçbir belirti yoktu kadında.

Sandalyenin üzerindeki giysilerini atarak giyinmesini söyledim. İsmail'in yerden kaldırıp bağırmalarına aldırmadan ellerini arkadan kelepçeledim.

“Sen bu sapığı ne kadar zamandır tanıyorsun?” dedi Serdar.

“Siz buraya gelip fantezimizin içine etmeden iki saat önce.”

“Sen her yeni tanıştığın adamın yatağına girip kendini bağlatır mısın?”

“Bağlatırım. Ne var bunda! İsmail bana o güveni verdi.”

“Kızım sen bu kafayla fazla yaşamazsın. Çok yakında bir yerlerde cesedini buluruz!”

Ambulansın sirenleri duyuldu. Beş dakika sonra İsmail'in koluna müdahaleyi yapıyorlardı. Maalesef ölmeyecekti.

* * *

* * *

İsmail sorguda üç kadına saldırdığını kabul etti.

“Dün gece Mine Apartmanı'ndaki o kadına saldırmak için gitmedim” dedi savunmacı bir tavırla.

“Biliyorum hayvan! cinayet için gittin” diyerek var gücümle tokadı yanağına geçirdim. Aynı anda, Serdar da sandalyenin bacaklarına tekmeyi koyunca İsmail sandalyeyle birlikte sırt

üstü yere kapaklandı. Kaldırdık, sandalyeye oturttuk.

“Zavallıya niye öyle korkunç işkenceler yaptın? Sen nasıl bir canavarsın!” diyerek yumruğu çenesine bütün gücümle geçirdim. İsmail yumruğun şiddetiyle sandalyeyle birlikte uçarken, ayakları tavana dikildi. Özgür’ün o korkunç hâli ve öldürülürken çektiği acılar aklıma geldikçe kendime hakim olamıyordum. Kaldırıp sandalyeye oturttuk. Pelte gibiydi. Yüzü gözü kan içinde kalmıştı. Buna rağmen, kaşlarının arasındaki dikey çizgiler derinleşti, kaşları çatıldı.

“Ne cinayeti, ne işkencesi, neden bahsediyorsunuz?”

“Özgür Doğa’yı vahşice öldürmenden bahsediyorum orospu çocuğu!” dedim. Tekmeyi göğsünün ortasına vurduğumda bir an nefessiz kaldı. İkinci tekmemle birlikte yine ayakları tavana dikildi. Düşerken kafasının zemine çarptı. Herifi dövmekten kendimi bir türlü alamıyordum. Dövdükçe hiddetleniyordum, hiddetlendikçe dövüyordum.

Yine kaldırıp sandalyeye oturttuk. Bu sefer sarıllı kolunu tutup olanca gücümle sıktım. İsmail de olanca gücüyle anırdı. Beyaz sargı kırmızı renge döndü. Yeni bir tekmeyi suratının ortasına koyacakken Serdar buna mani oldu. Beni tutarak, “Abi bu kadar yeter. Ölürse bu pisliği adamdan sayarlar, başımız derde girer!” dedi.

“Ben kimseyi öldürmedim. İftira!” diye bağıırıyordu.

“Bok öldürmedin!”

Derin derin nefesler alarak öfkemi kontrol altına alıp sakinleşmeye çalıştım. Serdar aynalı cama işaret ederek birinin gelmesini istedi. Birkaç dakika sonra İsmail’in kolu ve kafası sarıldı, ağrı kesici verildi. Hastaneye götürülüp beyin tomografisi çekilmesi gerekiyormuş. Sorgu bitmeden hiçbir yere gidemeyeceğini söyledim.

Serdar, iyi polis rolüne bürünerek, İsmail’in kafasını bir

çocuğu sever gibi sevdi.

“Bak güzel kardeşim, beyin kanaması geçiriyor olabilirsin, kolun da iltihap kapmış olabilir. İşlediğin bu cinayeti itiraf et, seni hemen hastaneye gönderelim, tedavi altına alalım. Yoksa, amirim seni hayatta buradan çıkarmaz.”

“Cinayeti bana yıkmaya çalışıyorsunuz, ben kimseyi öldürmedim, ben cinayet işleyecek adam değilim” diye yakardı.

Herifin inkârlarına karşı derin derin nefesler almaya devam ediyordum. Serdar iyi polisi oynamaya devam etti. “Bak güzel kardeşim, amirimi görüyor musun, sana saldırmamak için nasıl kendini kontrolde tutmaya çalışıyor. Ama, sen .. inkara devam edersen, ben bile seni kurtaramam.”

“O adamın öldürüldüğünü şimdi sizden öğrendim. Tamam, kabul ediyorum; dün gece o herifi pataklamak için apartmanın önünde pusuya yattım. Kolumu yaraladığı için çok kızgındım ve intikamımı almak istiyordum. Yolun karşısına geçip arabaların arkasında gizlenerek eve gelmesini beklemeye başladım. On dakika geçti geçmedi, bu herif köşede göründü. Tam saldıracaktım ki, çöp kamyonu geldi. Çöpçüler yüzünden saldıramadım. Çöp kamyonu gidinceye kadar da herif apartmana girdi. Arkasından koştum, yetişemedim, sokak kapısı kapandı. Apartmanda kimse oturmadığı için, aşağıdan zile basıp kapıyı ona açtırmaktan başka çarem yoktu. Yerime dönerek eve girmesi için biraz zaman geçmesini bekledim.”

“Kapıyı açtırdın, yukarı çıktın, zavallıyı öldürdün. Seni eve nasıl aldı?” dedim.

“Apartmana girmedim ben!” diye bağırdı umutsuzca. “Biraz daha bekledikten sonra sırt çantalı bir kadın girdi apartmana. Ben de dayak işini sonraya bırakarak uzaklaştım oradan.”

“Nasıl bir kadındı bu?” dedim.

“Bayağı kadındı işte. Siyah kıvrırcık saçlı, uzun boyluydu.”

“Bu hatuna niye saldırmadın?” dedim alayla.

“Ben asla işlerimi birbirine karıştırmam. Oraya herifi dövmek için gitmiştim.”

“Prensiplisin” dedim.

Bazı kuşkularım olmasına rağmen İsmail’i üç kadına saldırı ve tecavüzden tutukladık. Dosyayı kapatmadık.

(Devamı var)… Detektiv proza